

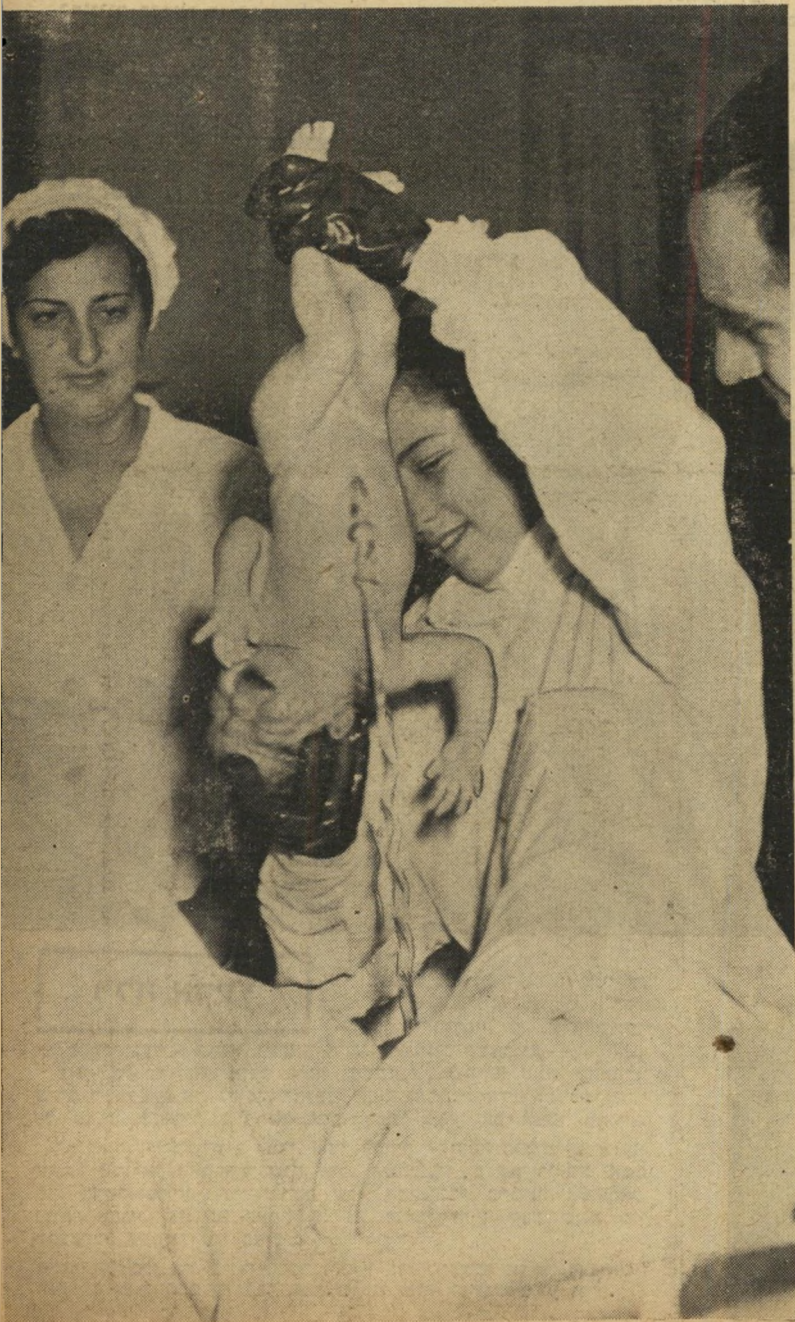
גדר בעין-חרוד

חמורה במקום. כששמעו בני המקום כי עתונאים מסתובבים במשק, יצאו לקראתם בכעס. "מאיזה עתון אתם?" שאלו. כששמעו את החשובה, השתנתה הבעת פניהם. הם העבירו את אנשינו במפעלי המשק, הסבירו להם את רקע הסכסוך. העולם הזה הפך גורם יחיד שנע משני עברי הגדר בנגריה. היה מקובל על שני הצדדים.

בראשית דרכנו החלטנו לערוך רפורטז'ה על רמת-המחיה בקיבוץ. צילמנו משפחת חברים בכפר-מנחם, קיבוץ השומר-הצעיר, אליו התקשרנו עוד בימי הקרבות. אולם כשנודע הדבר למזכיר המשק, כעס מאד. "מה! להופיע בהעולם הזה? בשום אופן לא בא בחשבון. זה עתון קולקל! הוא אינו יכול לטפל בדברים רציניים!" לפני כמה שבועות באה חולית-הכיסוי שלנו למשק עין-חרוד, כמה שעות אחרי התכתשות

על המות

תמונה אכזרית. תמונתו של נער שטבע זה עתה. הוריו עוד אינם יודעים זאת. הלב יכול להודעו. אולם המצלמה לא. אין לה רגשות. לחיצה קלה על ההדק והיא רושמת את ההיים כמו שהם. אתה לא ראת תמונה זו. היא רק אחת ממאות רבות של תמונות, לרוב טובות, שנפסלו עלידי הצנזורה הפנימית שלנו. הסיבה? לא רצינו להחמיר את אבל ההורים, שעות מעטות אחרי האסון.

ועל החיים

כך הם נמשכים. אחרי כל האסונות, הזוערות, הקטטות, האכזבות, בצל המלחמה האיומה המרחפת על פני האנושות, תל-אביב? ילדים נולדים בכל יום. היתכן סמל חי יותר לתקות האדם מאשר תמונה זו של תינוק, שעודו קשור בחוט הטבור לרחם אמו, בחדר הלידה של בית-החולים הדסה. תל-אביב? גנה אנו מליצים, לפי שעה, לסוף הסיפור, דרך ארוכה מאד מובילה מעמוד 3 לעמוד 18. שערים נעולים נפתחו. שוב לא היה צורך, לרוב, לפרוץ גדרות, כדי להגיע למקום הצורך. אפשר היה להשיג הזמנה אדיבה — בתוספת הרבה הסברות שלא לענין. מפעם לפעם נשמעה הטענה כי שילמנו עביר זה מחיר יקר, שנעשינו שמרניים מדי, מקובלים מדי על הבריות. דומני שאין הדבר כך. יתכן שנעשינו יותר שקולים בדעתנו משהיינו. יתכן גם שגבר כוחנו לבדוק את שני הצדדים של המטבע. אולם אם יש מה להתקוף, עוד נכון העולם הזה להתקוף. יהיה זה שר-החוף או מפקד המשטרה: עתון זה לא יהסס לאמר את דעתו בפה מלא. אני מאחל לעצמי ולחברי רק דבר אחד — שאוכל לאמר זאת גם במצפון שקט — בעוד שלוש שנים: ללא פחד, ללא משוא פנים.

אורי אבנר